

Schorsing

1. Het ontstaan en loop van het geding

Bij e-mailbericht van 20 februari 2007, gevolgd door een beroepschrift met bijlagen, gedateerd 18 februari 2007 en bij de commissie ingekomen op 22 februari 2007, heeft appellante beroep ingesteld tegen de schorsing en het voornemen tot beëindiging van het dienstverband, zoals vermeld in de brief van 9 januari 2007. Verweerder heeft op 1 juni 2007 een verweerschrift met bijlagen ingediend. De Commissie heeft het beroep ter zitting behandeld op 29 juni 2007. Ter zitting zijn verschenen appellante, vergezeld door haar echtgenoot; verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr., verbonden aan de te Utrecht, en, hoofd stafbureau/personeelszaken van hetCollege.

2. Feiten

Appellante is sedert 15 november 1994 in dienst van verweerder of diens rechtsvoorgangers in de functie van directie-secretaresse. Vanaf 2001 is appellante –mede- werkzaam geweest bij de afdeling personeelszaken.

Op 27 november 2006 heeft appellante zich ziek gemeld. De bedrijfsarts achtte appellante vanaf 7 december 2006 nog gedurende twee weken arbeidsongeschikt. Op 21 december 2006 heeft verweerder aan appellante mondeling een voorstel gedaan tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst na een pro-forma procedure bij de kantonrechter.

Bij brief van 21 december 2006 is aan appellante bericht dat ervan uitgegaan werd dat zij instemde met het vrijstellen van werkzaamheden tot 8 januari 2007. Tevens werd zij uitgenodigd voor een gesprek op 8 januari 2007 in verband met een voornemen tot schorsing. Appellante heeft dezelfde dag laten weten hiermee niet in stemmen. Op 8 januari 2007 is aan appellante medegedeeld dat de schorsing geformaliseerd zou worden.

Bij brief van 9 januari 2007 heeft verweerder onder meer aan appellante medegedeeld: *“Aangezien College over wenst te gaan tot de beëindiging van het tussen partijen bestaande dienstverband wenst zij, zoals reeds schriftelijk op 21 december 2006 en mondeling op 8 januari 2006 is aangegeven over te gaan tot de schorsing.”*

Bij brief van 30 januari 2007 van haar toenmalige gemachtigde heeft appellante zich verzet tegen de schorsing en verweer gevoerd tegen het voornemen tot beëindiging van haar dienstverband.

Bij brief van 6 februari 2007 is aan de gemachtigde van appellante het volgende medegedeeld: *“Bij besluit van 9 januari 2007 is u meegedeeld dat mevrouw geschorst is voor de duur van 4 weken. Bij deze deel ik u mede dat de schorsing op grond van artikel H-39 met vier weken wordt verlengd. Deze schorsing gaat derhalve in op woensdag 6 februari en zal eindigen op 6 maart 2007.”*

Appellante heeft zich op 21 februari 2007 op het werk gemeld, met een beroep op artikel H-40, sub c, laatste volzin van de CAO/BVE. Na aanvankelijk te zijn weggestuurd is appellante, na interventie van haar raadsman, in de gelegenheid gesteld haar werk te hervatten.

Bij brief van 18 februari 2007, verzonden per e-mail op 20 februari 2007 en vervolgens per post bij de commissie op 22 februari 2007 ingekomen, heeft appellante beroep ingesteld tegen de schorsing door haar werkgever. Zij stelt daarin dat zij de onheldere brief van 9 januari 2007 en de brief van 6 februari 2007 moet interpreteren als een besluit tot schorsing. Bij brief van 23 februari 2007 voegt zij daar aan toe dat de schorsing feitelijk is aangevangen op 21 december 2006.

Bij brief van 27 februari 2007 is appellante het voornemen haar te schorsen aangezegd. Appellante heeft schriftelijk verweer gevoerd en vervolgens is een mediationprocedure overeengekomen. Bij brief van 12 maart 2007 heeft appellante zich bereid verklaard gedurende de mediation haar werkzaamheden niet te hervatten. Op verzoek van partijen is de behandeling van het ingediende beroep door de commissie aangehouden.

Bij besluit van 20 maart 2007 heeft verweerder appellante geschorst met toepassing van artikel H-40, sub e, van de CAO/BVE met ingang van 28 februari 2007 voor de duur van het overleg, doch voor maximaal drie maanden.

Nadat de mediation niet tot een oplossing had geleid is de behandeling van het beroep door de commissie hervat.

3. Standpunten van partijen

Ter zitting van de commissie heeft appellante bevestigd dat het beroep zich uitsluitend richt tegen de schorsing, die feitelijk van 21 december 2006 tot 21 februari 2007 heeft geduurd. Tegen de achtergrond van het feit dat zij heeft ingestemd met het niet uitoefenen van haar werkzaamheden na 28 februari 2007 zolang de mediation zou duren, berust zij in de schorsing vanaf 28 februari 2007. De eerdere schorsing acht zij echter onterecht en wenst zij te bestrijden.

Verweerder heeft met betrekking tot de situatie in de periode vóór 21 februari 2007 in hoofdzaak aangevoerd dat in de brief van 9 januari 2007 slechts een voornemen tot schorsing was gelegen, waarop later geen definitief besluit tot schorsing is genomen. Er is om die reden geen voor beroep vatbaar besluit.

4. Motivering

De Commissie overweegt als volgt.

Hoewel de brief van 9 januari 2007 op een aantal punten allerm minst duidelijk en consistent geformuleerd is, moet daarin naar het oordeel van de commissie toch onmiskenbaar een besluit tot schorsing worden gelezen. De commissie vindt voor dit oordeel steun in het opschrift van deze brief, waarin als onderwerp wordt vermeld: "Schorsing en voornemen tot beëindiging van het dienstverband". Ook de verdere tekst van de brief kan zo worden gelezen dat enerzijds sprake is van een schorsing en anderzijds van een voornemen tot beëindiging van het dienstverband, waartegen dan verweer kan worden gevoerd. Zo is deze brief ook blijkens het door de gemachtigde van appellante tegen de beëindiging van het dienstverband bij brief van 30 januari 2007 ingediende verweer opgevat. Daarnaast neemt de commissie in aanmerking dat in de hiervoor onder de feiten opgenomen brief van verweerder van 6 februari 2007 wordt gesproken van een verlenging van de bij brief van 9 januari 2007 opgelegde schorsing met vier weken; de tekst van die verlengingsbrief is niet verenigbaar met het standpunt dat nog slechts sprake zou zijn van een voornemen. Tenslotte is van belang dat verweerder daadwerkelijk vanaf 21 december 2006 tot 21 februari 2007 heeft geweigerd appellante tot haar werk toe te laten en geen blijk heeft gegeven van enige actie om na ontvangst van het verweer van 30 januari 2007 (dat hij in zijn opvatting ook als verweer tegen de schorsing moest beschouwen) een definitief besluit te nemen dan wel appellante anderszins zo spoedig mogelijk te informeren over de afdoening van het verweer.

De commissie acht het door appellante tegen de opgelegde schorsing en de verlenging daarvan ingestelde beroep derhalve ontvankelijk.

Met betrekking tot de schorsing oordeelt de commissie als volgt.

De commissie heeft vooreerst vastgesteld dat zowel de schorsing van 9 januari 2007 als de verlenging daarvan op 6 februari 2007 is opgelegd door het hoofd stafbureau/P&O van het College. Zoals ter zitting uit een mededeling zijdens verweerder is gebleken was deze daartoe echter niet, ook niet op basis van een hem verleend mandaat, bevoegd. De omstandigheid dat over de schorsing overleg was geweest met een van de leden van het College van Bestuur doet hieraan niet af.

De schorsing, opgelegd in de brief van 9 januari 2007, berustte op artikel H-40, sub c, van de CAO/BVE. Dit wordt ook bevestigd in de brief van 21 februari 2007 van de gemachtigde van verweerder aan appellante, waarin wordt aangegeven dat zij op grond van de laatste volzin van dit artikel weer op het werk zal worden toegelaten. Vervolgens heeft de commissie geconstateerd dat bij het opleggen van de schorsing de in de artikelen H-45 tot en met H-49 van de CAO/BVE voorgeschreven procedure niet is gevolgd. De commissie wijst er voorts op dat deze procedure met zich meebrengt dat een schorsing niet eerder kan ingaan dan nadat deze procedure is gevolgd. Ook indien, zoals verweerder doet, de brief van 9 januari 2007 zou worden aangemerkt als een voornemen tot schorsing, waarop nadien geen schorsingsbesluit meer is gevolgd, dan bestaat er op basis van dat voornemen geen rechtsgrond voor de weigering appellante tot haar werk toe te laten.

De commissie acht de in de CAO/BVE voorgeschreven verweerprocedure van zodanige betekenis voor de rechtsbescherming van de werknemer dat het niet naleven daarvan meebrengt dat het zonder die procedure genomen besluit onrechtmatig is. Nu dit ten aanzien van de schorsing van 9 januari 2007 het geval is, treft ook de verlenging van de schorsing op 6 februari 2007 hetzelfde lot.

Nu reeds op grond van bovenstaande overwegingen de opgelegde schorsing en de verlenging daarvan geen stand houden en het beroep gegrond is, kan de commissie in het midden laten of in

verband met de tussen partijen bestaande conflictsituatie er materieel voldoende noodzaak voor verweerder bestond om appellante te schorsen.

Het voorgaande heeft de Commissie geleid tot de volgende beslissing.

5. Beslissing

De Commissie verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 29 juni 2007 door mr. A.A.M. Mollee, voorzitter, mr. dr. B.J. van der Net, mr. H.P.H. van Griensven, mr. H. Pieffers en G. Deijs, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.